

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. R.**, zastoupeného JUDr. Kateřinou Skálovou, advokátem se sídlem v Jihlavě, Bezručova 7, proti žalovanému **Českému úřadu zeměměřickému a katastrálnímu**, se sídlem v Praze 8 – Kobylisy, Pod Sídlištěm 1800/9, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004 č. j. 7 Ca 194/2003-35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze odmítl žalobu, kterou se stěžovatel domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 20. 12. 2002, č. j. 3473/2002-21 o nezahájení mimo odvolacího řízení podle § 65 a násl. správního řádu stran rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 15. 10. 2001, č. j. 0-117/520/2001, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 7. 8. 2001, č. j. 21420-OR-57/2001 o provedení opravy chyby v katastrálním operátu.

Podle stěžovatele byl rozhodnutím Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 7. 8. 2001, č. j. 21420-OR-57/2001 značně poškozen na svých právech, protože mu byla snížena výměra pozemku parc. č. 720 v katastrálním území V. B. a v důsledku toho nyní vlastní nemovitosti v celkové výměře 10 304 m² ačkoliv původní výměra činila 10 517 m².

Z obsahu správního spisu se podává, že Katastrální úřad ve Žďáru nad Sázavou rozhodnutím ze dne 7. 8. 2001, č. j. 21420-OR- 57/2001 v řízení podle § 8 odst. 5 zák. č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyhověl návrhu J. R. ze dne 21. 5. 2001 na prověření údajů o výměrách parcel evidovaných v katastru nemovitostí na listu vlastnictví číslo 1549 pro obec a katastrální území V. B. a na list vlastnictví číslo 1549 (evidovaný vlastník J. R., J. 110) podle § 8 odst. 1 písm. a) doplnil novou parcelu číslo 1068/3 o výměře 278 m². Zeměměřický a katastrální inspektorát v Brně pak rozhodnutím ze dne 15. 10. 2001, č. j. 0-117/520/2001 podle § 59 odst. 2 správního řádu zamítl odvolání J. R. a současně potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 7. 8. 2001, č. j. 21420-OR-57/2001 ve věci opravy chyby v katastrálním operátu. Podnětem ze dne 24. 6. 2002 požádal J. R. Český úřad zeměměřický a katastrální o přezkoumání tohoto rozhodnutí, protože je nezákonné a výrok zmatečný. Dopisem Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 20. 12. 2002, č. j. 3473/2002-21 bylo J. R., s podrobným vysvětlením celé problematiky, sděleno, že se tento úřad ztotožňuje se skutkovými a právními závěry Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně, uvedenými v rozhodnutí ze dne 15. 10. 2001, č. j. 0-117/520/2001, a proto mimo odvolací řízení podle § 65 a násl. správního řádu ve vztahu k tomuto rozhodnutí nezhájí.

Městský soud v Praze dovodil, že dopis o odložení podnětu J. R. k přezkoumání správního rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 15. 10. 2001, č. j. 0-117/520/2001 postupem podle § 65 správního řádu, resp. o nezhájení mimoodvolacího řízení ve vztahu k tomuto rozhodnutí, proti němuž směřuje žaloba, není oním rozhodnutím, které má na mysli ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a nemůže být proto ke správní žalobě podroben soudní kognici. Odložení podnětu žalobce k přezkoumání správního rozhodnutí postupem podle § 65 správního řádu dopisem Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 20. 12. 2002, č. j. 3473/2002-21 totiž nezasáhlo do subjektivních hmotněprávních oprávnění a povinností žalobce. Tímto úkonem správního orgánu nemohl být žalobce zkrácen na svých právech, protože se jím o žádných jeho právech nerozhodovalo a žalovaný Český úřad zeměměřický a katastrální jím vyjádřil jen to, že se věci dále zabývat nebude. Jelikož dopis o odložení podnětu k přezkoumání správního rozhodnutí postupem podle § 65 správního řádu ze dne 20. 12. 2002, č. j. 3473/2002-21 nelze podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., šlo jen o úkon správního orgánu, který rozhodnutím nebyl. Žaloba proti dopisu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního ze dne 20. 12. 2002, č. j. 3473/2002-21 o odložení podnětu k přezkoumání správního rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Brně ze dne 15. 10. 2001, č. j. 0-117/520/2001 postupem dle § 65 správního řádu mimo odvolací řízení je tedy z důvodu kompetenční výluky uvedené v § 70 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná podle § 68 písm. e) s. ř. s. (domáhá se přezkoumání úkonu správního orgánu, jež je z přezkoumání podle s. ř. s. vyloučen). Proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podanou žalobu pro její nepřijatelnost usnesením odmítl.

V podané kasační stížnosti uvedl stěžovatel, že je přesvědčen, že v dané věci jde o úkon správního orgánu, který je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., když takový úkon správního orgánu pro něj s konečnou platností závazně určuje jeho práva a povinnosti tím, že nezvratně stvrzuje nezákonný protiprávní stav, kterým je poškozen a svým dopadem vylučuje možnost sjednání nápravy nezákonného rozhodnutí, proti kterému neměl možnost se bránit jinak. Podstatou žaloby je to, že byl proti své vůli zásahem státní moci bez možnosti sjednání nápravy a náhrady zbaven majetku 278 m² pozemku v katastrálním území V. B. Takovým postupem došlo ke zkrácení na základních lidských právech, a to zejména na právu, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a

nestranným soudem. Jako zásadní v této věci spatřuje porušení práva na to, že nikdo nesmí být svévolně zbaven svého majetku.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc Městskému soud v Praze k dalšímu řízení.

Stěžovatel se domáhá nápravy podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

V souladu s ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné /ust. § 103 odst. 1 písm. c) cit. zák./ nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné /ust. § 103 odst. 1 písm. d) cit. zák./, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédne. Skutkovým základem pro rozhodnutí kasačního soudu se tedy mohly stát pouze skutečnosti a důkazy, které byly uplatněny před soudem, který vydal napadené rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a že krajský soud postupoval v souladu se zákonem, v daném případě ještě podle zákona platného v době rozhodování správního orgánu, tedy zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád).

Podle § 65 správního řádu rozhodnutí, které je v právní moci, může z vlastního nebo jiného podnětu přezkoumat správní orgán nejbližše vyššího stupně nadřízený správnímu orgánu, který toto rozhodnutí vydal, jde-li o rozhodnutí ústředního orgánu státní správy, jeho vedoucí na základě návrhu jím ustavené zvláštní komise. Správní orgán příslušný k přezkoumání rozhodnutí je zruší nebo změní, bylo-li vydáno v rozporu se zákonem, obecně závazným právním předpisem nebo obecně závazným nařízením. Při zrušení nebo změně rozhodnutí dbá na to, aby práva nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena. Při přezkoumávání rozhodnutí vychází správní orgán z právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí. Nemůže proto zrušit nebo změnit rozhodnutí, jestliže se po jeho vydání dodatečně změnil rozhodující skutkové okolnosti, z nichž původní rozhodnutí vycházelo.

V řízení mimo odvolání tak lze přezkoumávat nejen meritorní rozhodnutí ve věci, ale veškerá správní rozhodnutí vydaná v rámci správního řízení, a to včetně rozhodnutí procesní povahy, kdy správní úřad vychází z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí. V řízení mimo odvolání správní úřad zruší nezákonné rozhodnutí a to do tří let ode dne právní moci. Narozdíl od obnovy řízení se řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolání nezahajuje na návrh účastníka řízení, ale pouze z úřední povinnosti, kdy správní úřad při svém rozhodnutí, zda v řízení mimo odvolání rozhodnutí zruší, vychází zejména z vlastní činnosti, zejména pak dohledové, kontrolní či prověřkové, z podnětů fyzických a právnických osob, z upozornění Veřejného ochránce práv, z poznatků postoupených jinými státními orgány a správními úřady či z poznatků zveřejněných ve sdělovacích prostředcích. Řízení mimo odvolání se zahajuje prvním procesním úkonem, kdy však správní úřad je povinen tento úkon učinit bezodkladně poté, kdy se dozví poznatky odůvodňující zahájení řízení. Řízení musí ukončit ve lhůtách stanovených v § 49 správního řádu .

Na řízení mimo odvolání se vztahují veškeré zásady správního řízení uvedené v ust. § 2 správního řádu. Účastníky řízení jsou zejména všichni účastníci původního správního řízení. K přezkoumání rozhodnutí mimo odvolání je příslušný vždy ten správní úřad nejbliže vyššího stupně, nadřízený správnímu úřadu, který v dané věci vydal předmětné rozhodnutí. Zjistí-li přezkoumávající správní úřad takové vady rozhodnutí, které způsobují jeho nezákonnost, je povinen takové rozhodnutí zrušit nebo změnit, tedy v daném řízení rozhodnout meritorně správním rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že správní úřad rozhodující v řízení mimo odvolání nemůže věc vrátit správnímu úřadu prvního stupně, pak napadené rozhodnutí buď zruší nebo je zruší a řízení zastaví nebo je změní. Dojde-li však k závěru, že podnět ke zrušení rozhodnutí v řízení mimo odvolání není důvodný, neformálním přípisem jej odloží, aniž by o tomto vydal správní rozhodnutí.

Na výkon dozorčího práva a užití prostředků dozorčího práva ve smyslu ustanovení § 65 správního řádu nemají účastníci řízení právní nárok (srov. SJS 877/2001). Odložením podnětu jako nedůvodného a tedy nezrušením rozhodnutí, proti kterému podnět směřuje, nezasahuje proto dozorčí úřad nijak do sféry subjektivních práv účastníka řízení; ta zůstávají takovým negativním výsledkem přezkumu naprosto nedotčena. Správní akt, o jehož výsledku je účastník vyrozuměn, je pouhým sdělením úřadu straně, nikoli rozhodnutím, a nelze jej napadat správní žalobou. Proto soud žalobu proti takovému aktu odmítne v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Protože Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodů kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu